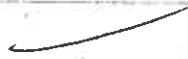

Meds & meds cab

En dag kom Olga's mand Svend Læe
Jeppesen og spurgte, om han måtte arby-
de hos mig, hans eget kvartus var bange
for at have kind ham et gære, fordi han
havde siddet i fængsel et halv år på grund
af politisk arbyde, det var det danske politi
de endnu arbydede for at opsøre modstands-
folk. Jeg spurgte ledelsen, og fik ja. Vi
blev så enige om, at vi skulle forsøge at
etablere en forbindelse med politiet. Der var
to kriminalbetjente, der havde været særlig
enige med fælten efter os, og Svend og jeg
aftalte, at vi ville sætte os i forbindelse
med een af dem; Svend fik beh til hans
privat adresse og ringede på, manden blev
ganske bleg. "God dag", sagde Svend "jeg
er lige kommet ud af fængsel, og ville
hils på Dem og sige, at jeg nu har
udstået min straf." - Han blev bedt om
at komme indenfor, --- de vekslede et
par ord, så sagde Svend - ja, jeg er en

god dansk mand" — "Ja, du er jeg
også" svarede I, "nå, mener De det,
Troer De ikke befolkningen i Odense mener
det?" — "Jeg ved godt mit liv
ikke er meget værd" — "Så ved De ikke
hvad nyt De skal gøre, hvis De vil redde
Dem?" — "Hvad kan jeg hjælpe med?"
— "Vi skal have nogle stikker nævne" —
"Ja, jeg skal se at finde et par parer, når
jeg kommer på arbejde!" — "Ney, ney, jeg
kender ikke her særlig til, og De ved
udværelset, hvornår der arbejder for Dem —
I har hver jeres personlige stikker, så jeg
skal have nævne mig, ellers hjælper det
ikke." — "Hør Svend fik dem, og
så fik dem sendt til klubben, og trænerne
i Odense fik dem også, så de kunne pas-
se på."

amtrent samtidig hvor Ole Olsen, der
heller ikke kunne arbejde, hvor han
boede, og så Olga, der var min søster

toer, de Tre var mine hjælpere, ukendte af
de andre medlemsfolk. — Nega kørte som
daglig, sommetider afsatte hun sin datter
oppe i østled hos sin mor, og så arbejdede
vi sammen, eller hun tog afsted med een eller
anden bestid til een af afdelingerne, vi ar-
bejdede godt sammen alle fire. —

en dag fik jeg til opgave at opsøge en mand
på den anden side Nyborgvej, eller rettere
sagt, vort afsnit skulle have den opgave
at etablere forbindelse med en dygtig radio-
amatør, vi vidste ikke, hvordan han var
indstillet, så jeg synes, jeg selv heller må-
te udføre hvervet. — Jeg gik derhen, op
på 2° sal, ringede på, bad om at tale med
manden, hvem ind i en hyggelig stue, og
jeg bad ham om at måtte tale med ham
inden fire dage. Herren trak sig stilfer-
dig tilbage, åbenbart lidt desorienteret,
og jeg sagde så: "Vi har hørt, at der er
radioamatør." "Ja, det er jeg." — "Jeg

kommer fra modstandsbevægelsen, vi vil gerne have dig til at arbejde for os, det er et arbejde, der er farligt, så du må tænke dig godt over, og hvis du siger nej, går jeg igen, og beder dig om at glemme, at du nogensinde har set mig, men hvis du bestemmer dig til at tilblutte dig modstandsbevægelsen på dette område, er det godt, og så skal du også glemme, at vi har talt sammen, for så er min opgave opfyldt, og du vil blive kontaktet senere på dagen!" Jeg gav ham kontaktordet, og gik rolig min vej, og erfarede først efter krigen, hvordan der havde arbejdet på det område, vi så som oftest kun en mosaiksten af mønstret.

Så kom du forespørgsler fra sabotagegruppens leder, om der kunne etableres lytning af Gestapo's oplysnings på selve centralen, "nej", sagde jeg kategorisk "det er ikke muligt, hver gang vi aflytter en samtale, føls. for at høre

om den Tåles endelse, lyser der en rød lampe
konne ved forstuderindens bord, og ydermere
kan inspektoren oppe på sid brotet, overvåge
alle pladser, uden vi ved om hvem er der eller ej.
Jeg henviste ledere til Teknikkerne, der var 12-
knyttet var modstandsgruppe, og der blev
udenfor Telefonhuset, i en lejlighed, indrettet
en lyttercentral der fungerede dag og nat, og
man nu kunne følge med i hvad der skete på
og fra husmandskolen. Arbejdet var farligt og
lejligheden var armeret, så i sidste øjeblik
hvis lejligheden blev stormet, ville den blive
oprenget i luften.

en dag jeg skulle på vagt, havde jeg illegale
blade med, det var egentligt stridende mod reg-
lerne, at jeg distriktleder løb rundt med ille-
gale blade i Tasken, men endnu havde jeg ikke
fået organiseret bladarbejdet på selve centra-
len; da jeg fra Christianssgade bøjede ind
i Frederiksgade og var på vej nedad til
Frederiksborg, begyndte en Ruzia på

selve broen, jeg standsede ved porten, hvor portneren stod og spændt iagttog, hvad der skete. Jeg var ikke glad for situationen, han havde altid set så surt på mig, når jeg gik forbi, og jeg har måske endda basket nysgerrige blikke derind gennem porten, ikke fordi jeg vidste noget om "Sukkergårdens" rolle, men fordi jeg uvilkårlig i tankerne sikrede mig tilflugtssteder, når jeg færdedes om aftenen og matten på gaden, selv om jeg havde papirer på at kunne færdes frem og tilbage fra nat på centralen til alle tider, når det var sikkert hvad der kunne ske. — "Må jeg komme ind i porten et øjeblik?" Portneren så samsagende på mig. — "Ja, jeg skulle ikke sige det, men jeg kan ikke gå gennem den kontrol der på broen, og jeg kan heller ikke runde om, det vil se mistænkeligt ud, jeg tilhører modstandsbevægelsen." "Hvem med" sagde portneren og førte mig gennem porten ind gennem det første stykke gård

og videre hen langs en udbygning med tre
store rødbrune porte. Vi standsede ved den
sidste, "her kan De komme ind og blive
gemt, så ingen kan finde Dem". "Er det
sikkert?" "Ja, men vent her et øjeblik, jeg
går hen og ser hvordan det står til på broen"
Nogen efter blev han tilbage. "Nu er det i
orden, de er væk, De kan rolig gå videre"

- Jeg takkede høfligt, og da jeg efter krigen
igen passerede porten og portneren stod der
og kiggede på mig. "Lad mig sige, nu
kan De godt smile til mig?" "Ja, for nu
ved vi, hvem De er" "Ja, nu ved jeg også
hvad Klaus og Klaus' gæld repræsenterede" -

-- og så fik os pasier over det skete. -

Senere: 1985, hvor der i anledningen af 40 år
efter krigen, blev holdt stort møde på Frøbjerget
Barnshøj, var jeg taler som Ravensbrück.

Klaus var der også og talte om sin deltagelse,
og senere benyttede jeg lejligheden til
at spørge, om det virkelig havde været mulig-

hed for at gemme nogen i deres bygninger, for
Gustafos eftersøgninger var meget effektive. —
Og Niels fortalte os, at de have så mange
bygninger og aarer, at det ikke alene var svært
at finde rundt i, men at det endog havde været
muligt at indrette gemmesteder, der ville være
umuligt at finde for ukendte. —

Det kunne endog hende, at det ganske har-
mløse menneske, man troede man skulle
vægte sig for. — Vi var selvfølgelig årvog-
ne, men vi færdedes ude, og jeg havde lagt
mærke til, at en ung mand stod i een af
sidegaderne til borggade, når jeg gik til
tjeneste. Han kikkede langt efter mig, og efter
et par dages forløb gik han efter mig et lille
stykke, næste uge fulgte han mig kun ad
medergade. — Jeg talte med br. Olsen over
det, og han lovede at undersøge, hvoran det
var. — Den unge mand forsvandt fra mit
synspunkt, viste sig ikke mere, og da br. O.
stillede igen, fortalte han, at han havde

Tagt en modstandsmænd med, af den kraf-
tige Type, havde opsøgt manden, som de sid-
ste kvæm var, og havde spurgt, hvorfor han
fulgte efter mig, - - ja, det var ikke fordi han
ville mig noget godt, men han synes jeg
så så sød ud - - - "Nå, men han ville nok
holde op med den løben efter dame, ellers ville
de komme igen" - - - "Vi kunne nu ikke
la' være at more os lidt over vor mistenk-
somhed - - min på den anden side, man
vidste jo aldrig - - - -"

En dag kom en af kammeraterne stytende
op til mig, der sad Gestapoen i hans lylighed
og vurede på ham. I de to afdelinger jeg
havde med at gøre, havde jeg forbindelse med
formanden og sommetider med kurer, men i
min egen afd, hvor jeg boede, kendte jeg alle
og de kendte mig, så jeg fik lynhurtigt sat
nagten ud på alle de gadehjørner, hvor Chr. O.
boede, de skulle omgående sende ham her
til mig og ikke lade ham gå hjem. -

Det blækkede godt nok, Gestapo ventede
for gæves. Loh. O. havde lyst til at kaste en
hånd granat ind ad vinduet, men det var på
det Tidspunkt forbeholdt at likvidere andre end
stikkere, det kom først, da kampen skærpedes,
og opstod igen samme situation, og Loh. O.
virkte nok et par til spærrede barakbygningen
med lyseghed, Gestapo og det hele. — Men da
var jeg i KZ. —

En dag ringede det på døren, jeg lukkede op,
der stod To civilklædte herrer, dem lare satte
foden imellem døren, men inden han nåede at
sige, hvem de var. Og det kunne jeg regne ud
stræjpede jeg op "Hvad i alverden vil De
den her, vi De se at få den fod væk, og vi
skal nok kunne prøve radio, eller maskemaskine og
vi kan forsikret" -- jeg holdt vejret, men vidste
jeg i hvert fald, at min mand var advaret --
"Det er kriminalpolitiet" --- "Bør krimi-
sig sådan ud, hvorfor siger De ikke bare
roligt hvem De er, og hvad De vil" ---
"Vi vil gerne tale med Dem og Deres mand"
"Nå, ja, men hvor så indenfor," Vi satte
os alle fire i vort Divan hjørne var et lille
munt hold, og vi så roligt spørgende på dem,
vi havde ikke noget materiale liggende, og
i øjeblikket var der ikke nogen arresteret men
der var en lille usro, trods alt, for sabotøre-
ne gik jo ud herfra. — De kredsede også
om spørgsmålet "sabotage", vi var kendt som
politisk interesserede, --- ja, men det var
forbudt nu, så det betragtede os ikke

Mere med, om vi havde lagt mærke til noget
her omkring om aftenen efter 12.10, hvor der
var udgangsforbud f.eks. i går-middag, da havde
vi været i biografen om aftenen, og var gået
i seng da vi kom hjem - for 12.10.

"Nå, ja, det kan de vel sammen sagt her-
omkring" - - - -

De kom seks gange ialt, den ene gang
fik vi at vide, at de havde fulgt sabotørernes
spor indtil Gadehjørnet Palmatekny - Grogade
en anden gang, at der borde en del kommuni-
kister her, og igen af gangene var der hus-
undersøgelse, uden at de fandt noget i lejlig-
heden, eller fandt ud af, at vi havde to prædelt-
num. — Vi synes dengang, de var mere
fjender, og det var de også, men de var allige-
vel ikke den type, som Svend Søren havde med
at gøre for at få strøket navne. — —

Erindringer – Modstandsarbejde (Uddrag)

(...) En dag fik jeg til opgave at opsøge en mand på den anden side af Nyborgvej, eller rettere sagt, vort afsnit skulle have den opgave at etablere forbindelse med en dygtig radioamatør; vi vidste ikke, hvordan han var indstillet, så jeg syntes, jeg selv hellere måtte udføre hvervet. Jeg gik derhen, op på anden sal, ringede på, bad om at tale med manden, kom ind i en hyggelig stue, og jeg bad ham om, at måtte tale med ham under fire øjne. Konen trak sig stilfærdig tilbage, åbenbart lidt desorienteret, og jeg sagde så: "Vi har hørt, at du er radioamatør? ", "Ja, det er jeg. " – "Jeg kommer fra modstandsbevægelsen, vi vil gerne have dig til at arbejde for os, det er et arbejde der er farligt, så du må tænke dig godt om, og hvis du siger nej, går jeg igen, og beder dig om at glemme, at du nogensinde har set mig, men hvis du bestemmer dig til at tilslutte dig modstandsbevægelsen på dette område, er det godt, og så skal du også glemme, at vi har talt sammen, for så er min opgave opfyldt, og du vil blive kontaktet senere på dagen". Jeg gav ham kontaktordet, og gik rolig min vej, og erfarede først efter krigen, hvem der havde arbejdet på det område; vi så som oftest kun en mosaiksten af mønstret.

Så kom der forespørgsel fra sabotagegruppens leder, om der kunne etableres lytning af Gestapos opringninger på selve centralen, "Nej" sagde jeg kategorisk "det er ikke muligt, hver gang vi aflytter en samtale, f.eks. for at høre om der tales endnu, lyser der en rød lampe henne ved forstanderindes bord, og ydermere kan inspektøren oppe på sit kontor, overvåge alle pladserne, uden vi ved om hun er der eller ej". Jeg henviste lederen til teknikkerne, der var tilknyttet vor modstandsgruppe, og der blev uden for telefonhuset, i en lejlighed, indrettet en lyttecentral der fungerede dag og nat, og man kunne nu følge med i hvad der skete på og fra Husmandsskolen. Arbejdet var farligt, og lejligheden var armeret, så i sidste øjeblik hvis lejligheden blev stormet, ville den blive sprængt i luften.

En dag jeg skulle på vagt, havde jeg illegale blade med, det var egentlig stridende mod reglerne, at jeg, distriktsleder, løb rundt med illegale blade i tasken, men endnu havde jeg ikke fået organiseret bladarbejdet på selve centralen; da jeg fra Christiansgade bøjede ind til Frederiksgade og var på vej nedad til Frederiksbroen, begyndte en razzia på selve broen, jeg standsede ved porten, hvor portneren stod og spændt iagttog, hvad der skete. Jeg var ikke glad for situationen, han havde altid set så surt på mig, når jeg gik forbi, og jeg har måske også kastet nysgerrige blikke derind gennem porten, ikke fordi jeg vidste noget om "Sukkergårdens" rolle, men fordi jeg uvilkårlig i tankerne

sikrede mig tilflugtsmuligheder, når jeg færdedes om aftenen og natten på gaden, selv om jeg havde papirer på at kunne færdes frem og tilbage fra vagt på centralen til alle tider, var det usikkert hvad der kunne ske.

”Må jeg komme ind i porten et øjeblik?” Portneren så ransagende på mig – ”Ja, jeg skulle ikke sige det, men jeg kan ikke gå gennem den kontrol der på broen, og jeg kan heller ikke vende om, det vil se mistænkeligt ud, jeg tilhører modstandsbevægelsen.” ”Kom med” sagde portneren og førte mig gennem porten ind gennem det første stykke gård og videre hen langs en udbygning med tre store rødbrune porte. Vi standsede ved den sidste, ”Her kan De komme ind og blive gemt, så ingen kan finde Dem.”, ”Er det sikkert?”, ”Ja, men vent et øjeblik, jeg går hen og ser hvordan det står til på broen”. Noget efter kom han tilbage. ”Nu er det i orden, de er væk, De kan rolig gå videre” – Jeg takkede hjerteligt, og da jeg efter krigen igen passerede porten og portneren stod der og hilste på mig sagde jeg ”Nå, nu kan De godt smile til mig?” ”Ja, for nu ved vi, hvem De er” ”Ja, nu ved jeg også hvad Muus og Muuses gård repræsenterede. (...)